

Nu știu de ce, dar parcurgând îngusta alee din anostul cartier sighetean, mă gândesc la un vers al unui poet român al secolului trecut, adoptat de Belgia, pe care-l parafrazez în tonul zilelor noastre: „Orașul nostru astăzi mai gri e ca oricând”. Merg pe lângă blocurile gri însoțit de un „mic” vagabond al zonei. „Aici stau. Șase ne înghesuim aici în fiecare zi” îmi spune pe nerăsuflăte și întinde arătătorul spre paralelipipedul construit din prefabricate prin anii ’75.

„Nu știu cine-i tata, nici nu mă-ntere, mama zice c-o fugit afară”. Ne mișcăm rapid, nimic nu pare anormal cu noi și totuși eu merg alături de un potențial infractor. „Am furat de unde am putut. Mai am patru frați mai mici care mor de foame.”

„Mergi la școală?” îl întreb eu pe Adi, așa, într-o doară.

„Unde dracu să mă duc? N-am cum, mama mă obligă să fac rost de bani și de produse. Tătă ziua îs pe stradă.”

„Dar ea, nu face nimic?”... încerc eu.

„Mă bate, bea și mă trimite la cerșit”. Râde zgomotos, strident. „Ce dracu să fac?... aș mere la muncă afară, da’ n-am numa 11 ani.”

Tac. N-am ce să-i spun. Mărim pasul ca s-ajungem la „cotețul” lor, așa cum îi zice el. Ajungem la intrarea în blocul – ghetou pavoazat cu rufe semi-învinețite și cu multe antene parabolice.

L-am lăsat în scara blocului, mi-a făcut un semn scurt de salut, a schimonosit un zâmbet politicoș și a fugit repede la „coteț” ca să împartă darurile pe care i le-am oferit de sărbătorile ce ne determină să ne gândim, din când în când și la cei sărmani. Fără să se obosească să-mi mai mulțumească Adi a dispărut în întunecimea blocului dărăpănat, muncitoresc, grăbindu-se probabil să-și savureze darul.

Sunt câteva mii de sigheteni ce trăiesc în cartiere gri, pe care partidul tuturor egalilor le-a construit pentru masele largi de „noi” orășeni, țărani strămutați, ruși din locurile lor tradiționale, rurale. Așa s-a înfăptuit revoluția muncitorească a secolului trecut. Și totuși s-au construit

niște... cotețe, oamenii aveau un acoperiș desupra capului, curent electric ieftin, deși se „lua” destul de des, încălzire – în general prea științific raționalizată – aproape gratis.

Ce câștig a adus democrația pentru cohortele de anonimi oameni ai muncii? Asta-i democrația?... ăsta-i prețul libertății „nelimitate”? O masă largă de săraci pe care nu-i preocupă decât bucata de pâine pentru supraviețuire?!...

„Dă-mi un leu, nenea!”... auzim destul de des pe străzile Sighetului vocile micilor cerșetori care uneori devin prea agresivi, în plin centru, unde și arhitectura decolorată a fostului burg imperial expiră deznădejde.

„Poporul a decis”, ni se comunică sentința în alocuțiunile festiviste ale reprezentanților noștri duplicitari. Poporul n-a decis niciodată dar ne place pseudo - paradigma democrației. Cui îi pasă, în mod onest, de nenorociții din blocurile gri - cu balcoane încărcate de lemne și rufe semi-zdrențuite agățate la uscat - ce înjură viața, sunt violenți și perfizi de la vârste fragede.

Cu ce i-am putea „ademeni” spre o viață normală, decentă?

Libertate, egalitate, EDUCAȚIE!... poate așa s-ar putea schimba mentalitatea maselor. Există doar mult râvnita libertate, dar ce face Adi din „blocul țiganilor” cu ea?

Azi, cu câteva zile înainte de Paște, i-am dăruit un pachet cu produse alimentare; ne amintim doar de sărbători de cei săraci și oropsiți, facem un gest fugitiv și ne întoarcem la propriile griji. Cât de puțin oferim!... Băiatul de 11 ani, și sunt mulți ca și Adi, iubește libertatea nemăsurată, o drăcuiește satisfăcut și-și dorește să plece de aici, din Sighet, din țară. Nu știe și nici nu-l interesează care este capitala acestei țări. Unde dorește să plece? Acolo unde marile aglomerări urbane, pot camufla șmecherii și parvenitii ce-și găsesc teren pentru tupeul lor nemăsurat.

De Sărbători îi amăgim cu câte un pachet cu alimente, cu „bunătăți” și-i uităm în continuare alte câteva luni, deși ne place să ne considerăm creștini mărinimoși. Da, asta-i rutina de sărbători. Dăruim, periodic, din ce ne prisosește ca să ne salvăm statutul de... bun creștin. Trebuie să recunosc, destul de mulți se înghesuie cu pachetele, cu darurile, dar e doar o umbră de bunătate. Prea puțin.

„Vreau să merg la Paris” - mi-a spus Adi - „acolo se poate trăi ușor.” Știe că Parisul e-n...

Viața la periferie (articol de Ion Mariș)

Scris de Ion Mariș

Vineri, 10 Aprilie 2015 13:20 - Ultima actualizare Vineri, 10 Aprilie 2015 17:06

Francia.

„Mai ciupim, mai cerșim și-mi fac și eu altă viață”.

Străbat orașul meu gri, înfrigurat, neavând nicio idee cum am putea să facem mai mult pentru cei din „subsolul” societății și-mi vine în minte fragmentul de manea pe care mi l-a fredonat Adi la un moment dat: „Am mașină, îmi vin banii/ Să moară de nervi dușmanii.” Ei, cei de „jos”, nu au comunitate, prieteni, peste tot sunt înconjurați de dușmani. Democrația le-a oferit dreptul de a se război cu lumea dușmană, cu toată lumea. Cine-i de vină? Există un răspuns perfect, ce ne absolvă de toate păcatele: sistemul.

În ce se transformă societatea secolului XXI?... Oare este adevărat că întrebările sunt pentru oamenii slabi?...

Sper să aveți, oameni buni, sărbători liniștite!...

AUTOR: Ion Mariș